

opusdei.org

Prelāta vēstule (janvāris 2011)

Atsaucoties uz Pāvesta vēstījumu Jaunajā gadā, Opus Dei Prelāts savā vēstulē runā par brīvību, kas ir nepieciešama, lai „mīlētu Dievu un Viņa dēļ – visus cilvēkus”.

30.01.2011

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Kopš Ziemassvētku nakts tai sekojošo dienu gaitā liturģija atkal un atkal uz mūsu lūpām liek psalma vārdus:

*Dziediet Kungam jaunu dziesmu,
dziediet Kungam visa zeme! Dziediet
Kungam, teiciet Viņa vārdu, Viņa
pestīšanu sludiniet no dienas dienā!
Teiciet Viņa godu pagānu ļaudīm,
visām tautām – Viņa brīnišķos
darbus! [1]*

Šim nerimtīgajam aicinājumam
priecāties ir saprotams iemesls:
Dieva Dēla piedzimšana, kurš kļuva
cilvēks, nepārstājot būt Dievs, lai
mēs iemantotu patieso brīvību. „**Bet
Dievs Tēvs, laikam piepildoties,
sūtīja savu viendzimušo Dēlu, kurš
caur Svēto Garu iemiesojās no
mūžam Jaunavas Marijas, lai
atjaunotu mieru un atpestītu
cilvēku no grēka, *adoptionem
filiorum recipemus* (Gal 4, 5), lai
mēs kļūtu Dieva bērni, kas ir
spējīgi būt par Dieva iekšējās
dzīves līdzdalībniekiem. Šādā
veidā jaunajam cilvēkam,
jaunajam Dieva bērnu atzaram
(sal. Rom 6, 4-5) tiek dota spēja**

**atbrīvot no haosa visu pasauli,
visu atjaunojot Kristū (sal. Ef 1,
9-10), kurš visu ir izlīdzinājis ar
Dievu (sal. Kol 1, 20).”[2]**

Līdz ar neskaitāmiem citiem
labumiem Pestītājs atnesa mums
lielo brīvības dāvanu, lai mēs varētu
kalpot Dievam aiz mīlestības, iekšēji
Svētā Gara pamudināti, kas mūs ir
darījis par „dēliem Dēlā.”[3] Caur
mūsu iekļaušanos mistiskajā Kristus
Miesā bailes, kas turēja mūs
verdžībā, ir aizmestas tālu prom. Kā
Sv. Pāvils atgādina: *jūs, brāļi, esiet
aicināti brīvībai (...). Šai brīvībai mūs
ir atpestījis Kristus. Esiet pastāvīgi un
neļaujiet atkal ievest sevi verdžības
jūgā!*[4]

Komentējot vārdus no
Evaņģēlija, *Veritas liberabit vos* [5],
patiesība darīs jūs brīvus, svētais
Hosemarija rakstīja: **”Kas ir tā
patiesība, kas uzsāk un noslēdz
brīvības ceļu visā mūsu dzīvē? Es**

jums to rezumēšu ar prieku un
pārliecību, kas rodas no
attiecībām, kas veidojas starp
Dievu un Viņa radībām: ir zināms,
ka mēs esam Dieva radīti, ka esam
Svētās Trīsvienības īpaši mīlēti, ka
esam visvarenā Tēva bērni. Es
lūdzu mūsu Kungu, lai mēs spētu
to apzināties, lai izbaudītu to no
dienas dienā: tad mēs darbosimies
kā brīvi cilvēki. Neaizmirstiet: tas,
kurš nezin, ka ir Dieva bērns,
nezin dziļāko patiesību par savu
esību, un viņa rīcībā trūkst tās
pašsavaldīšanās un pārliecības,
kas piemīt tiem, kuri Kungu mīl
pāri visam.”[6]Es pakavējos pie tik
daudziem mūsu Tēva izteikumiem, jo
tie ir kā *zelta monētas*, ko mūsu
rokās ir ielicis Kungs. Pacentīsimies
atklāt visu būtību, ko tajos ielicis tas,
kurš vēlējās vienīgi mudināt cilvēkus
sekot Kristum un kalpot Svētajai
Baznīcai un dvēselēm. Jā, es mudinu
jūs no jauna: sniedzieties biežāk pēc

šā dārguma, kas ļauj mums ciešāk
tuvoties Debesu Mīlestībai.

Brīvība mīlēt Dievu un Viņa dēļ visus
cilvēkus ir viens no vissvarīgākajiem
rezultātiem, kas izriet no tā, ka esam
Dieva bērni. Tāpēc šī brīvība mums
visās dzīves jomās jāaizstāv, jāciena
un jāveicina. Šī ir arī Pasaules miera
dienas tēma, ko mēs svinam šodien,
1.janvārī. Savā vēstījumā, kura
nosaukums ir „Reliģiskā brīvība - ceļš
uz mieru”, Benedikts XVI vēršas pie
valstsvīriem, reliģiskajiem līderiem
un visiem labas gribas vīriešiem un
sievietēm un no sirds aicina sargāt
un aizstāvēt šo milzīgo dārgumu, kas
dāvāts tiem, kas radīti pēc Dieva
attēla un līdzības, un kas kopā ar
dzīves labklājību veido visu cilvēka
tiesību dziļākos pamatus. „Patiesi”,
raksta Pāvests, „atvērtība patiesībai
un labajam, atvērtība Dievam, kas
sakņojas cilvēka dabā, katram
cilvēkam piešķir pilnīgu cieņu un
kalpo par garantiju pilnīgai

savstarpējai cieņai cilvēku starpā. Tāpēc reliģiskā brīvība jāsaprot ne tikai kā piespiešanas neesība, bet gan vairāk kā iespēja sakārtot savas izvēles saskaņā ar patiesību.”[7]

Un mēs atceramies, cik dedzīgi visu savu dzīvi svētais Hosemarija aizstāvēja dievišķo brīvības dāvanu. Tas ļoti skaidri izpaudās viņa atbildē uz kāda žurnālista jautājumu. Mūsu Dibinātājs toreiz sacīja: „**Opus Dei kopš pašas dibināšanas nekad nevienu cilvēku nav diskriminējis. Tas strādā un sadzīvo ar visiem, jo katrā cilvēkā tas redz dvēseli, kuru jāmīl un jārespektē. Tie nav tikai vārdi. Mūsu Darbs ir pirmā katoliskā organizācija, kas ar Svētā Krēsla atļauju kā atbalstītājus pieņem arī nekatoļus - gan kristiešus, gan nekristiešus. Es vienmēr esmu aizstāvējis apziņas brīvību. Vardarbību es nesaprotu: pēc manām domām tā nav piemērota ne pārliecināšanai, ne**

uzvarēšanai. Maldus vai uzveikt ar lūgšanām, ar Dieva žēlastību, ar studijām un zināšanām; nekad ar spēku, vienmēr ar tuvākmīlestību.”[8]

Nelaimīgā kārtā cilvēka tiesības godināt Dievu un Viņam kalpot saskaņā ar savu sirdsapziņu mūsdienās daudzās valstīs sastopas ar nopietniem šķēršļiem. Daudzās vietās, kā ar skumju nožēlu saka Pāvests, „kristieši šodien ir reliģiskā grupa, kas cieš visvairāk vajāšanu savas ticības dēļ”[9] – vajāšanas, kas nereti noved līdz mocekļībai, kam mēs nesen atkal kļuvām par lieciniekiem. „Citos reģionos,” turpina Pāvests, „eksistē klusākas un izsmalcinātākas pret kristiešiem un reliģiskajiem simboliem vērstas aizspriedumu un naidīguma formas.”[10] Un tas notiek pat tādās valstīs, kurās kristieši ar savām tradīcijām jau gadsimtiem ilgi ir vairākumā. Šādas ļaunprātīgas varas

izmantošanas priekšā neviens vīrietis un neviena sieviete nedrīkst palikt vienaldzīgi. ”Tas nav pieņemams, jo tas aizvairo Dievu un cilvēka cieņu; bez tam tas apdraud drošību un mieru un traucē patiesai vispusīgai un pilnīgai cilvēka attīstībai.”[11]

Nedomājiet, ka pašreizējā situācija būtu kas jauns. Iespējams pat, ka mūsdienās reliģiskā neiecietība ir plašāk izplatīta un ieguvusi jaunas nokrāsas, pa daļai tāpēc, ka komunikācija ir kļuvusi vieglāka un ātrāka, lai gan sabiedriskā doma ne vienmēr pievērš šai problēmai tai pienākošos uzmanību. Taču vēsturē tas nav nekas jauns, jo pats Jēzus brīdināja: *Ja pasaule jūs ienīst, ziniet, ka tā pirms jums mani ienīda. (...)* *Kalps nav lielāks par savu kungu. Ja viņi mani vajāja, tie vajās arī jūs. Ja viņi manus vārdus ievērojuši, tie pildīs arī jūsējos.*[12]

Ka tā notiks, to pareģoja jau Vecā Derība. No jauna ieklausīsimies svētā Hosemarijas teiktajā: „**Atcerieties otrā psalma vārdus: *Kāpēc trokšņo tautas un ļaudis tukšu melš?***”

Zemes ķēniņi ceļas un valdnieki apvienojas pret To Kungu un Viņa svaidīto (Ps 2, 1-2.) Redziet? Nekā jauna. Pretošanās Kristum jau pirms Viņa piedzimšanas; pretošanās laikā, kad Viņš miermīlīgi pārstaigāja Palestīnas ceļus; vajāšanas toreiz un vajāšanas tagad, uzbrūkot Viņa Mistiskās un Karaliskās Miesas locekļiem. Kāpēc tik daudz naida, kāpēc tādi dusmu izvirdumi pret nevainīgu vienkāršību; kāpēc visur un vienmēr šī cilvēka apziņas brīvības apspiešana?”[13] Šis ir jautājums, ko gadsimtiem ilgi ir uzdevuši neskaitāmi daudz cilvēku. Atbilde mums tiek dota Svētajos Rakstos, it sevišķi Atklāsmes grāmatā, kur – attēlu un simbolu valodā – aprakstītas Baznīcas cīņas

vēstures gaitā, līdz Kristus atnāks
Savā Godībā, lai galu galā ņemtu
īpašumā Savu Karaļvalsti.

**„Bet daudzie, kas izturas
netaisnīgi?”,** rakstīja svētais
Hosemarija. **„Jā, taču Kungs
apgalvo: *Prasi Man, tad Es tev
došu tautas par īpašumu un
pasaules galus par mantību. Tu
ganīsi tos ar dzelzs zizli, kā māla
traukus tu tos sadauzīsi!*(Ps 2, 8-9).**
**Tie ir stingri apsolījumi un tie nāk
no Dieva – mēs tos nevaram
ignorēt. Ne velti Kristus ir pasaules
Pestītājs un valda, sēdēdams pie
Tēva labās rokas.”**[14] Pirmais, uz
ko mūs savā Vēstījumā aicina
Pāvests, ir lūgšana: „Es aicinu visus
katoļus lūgties par ticības brāļiem un
māsām, kuri cieš no vardarbības un
neiecietības, un būt solidāriem ar
viņiem.”[15] Ticības un uzticības
pilni lūgsim Dievu katru dienu par
visiem, kuri tiek atklāti vai slēpti
vajāti viņu reliģiskās pārliecības dēļ.

Es jūs aicinu uz to Kristus vārdiem,
kurus bieži atkārtoja mūsu Tēvs un
ar kuriem mēs Darbā lūdzamies
katru dienu:*ut omnes unum sint!*[16]
Lai visi būtu vienoti aiz mīlestības uz
Dievu un aiz cieņas pret tiem, kas
radīti pēc Dieva attēla. Tā mēs varam
līdzdarboties „pasaules celšanā, kurā
visi var brīvi paust savu reliģisko
piederību vai ticību un mīlēt Dievu
no visas savas sirds, no visas savas
dvēseles un no visa sava prāta (sal.
Mt 22, 37).“[17]

Lai šīs ilgas pēc visaptverošas
brālības nepaliktu tikai par
vēlēšanos bez darbības, mums
jācenšas pret citiem katoļiem, pret
katru no viņiem, izturēties ar lielāku
saprātni un smalkjūtību, jāmīl visi
ceļi, kas Baznīcas paspārnē ved pie
Dieva. Atcerēsimies Evaņģēlija
fragmentu, kas attēlo dažu Jēzus
apustuļu (pār kuriem Svētais Gars
vēl nebija nolaidies) neiecietību pret
to cilvēku darbošanos, kas nebija no

Kristus mācekļu vidus: *Mācītāj, mēs redzējām kādu, kas mums neseķo, Tavā vārdā ļaunos garus izdzenam; un mēs viņam aizliedzām. Bet Jēzus sacīja: Neliedziet viņam, jo neviens nedara manā vārdā brīnumu, kas tūdaļ varētu par mani ļaunu runāt. Jo kas nav pret jums, tas ir ar jums.*[18]

Mūsu Tēvs šo fragmentu komentēja sekojoši: „**Mani bērni, nekad nelieciet šķēršļus to cilvēku apustuliskajam darbam, kas kalpo Kristum (...). Mums neviens netraucē. Mēs ļoti priecājamies par to, ka visi strādā, jo dvēseļu pasaule ir bezgalīga jūra. Mīliet citu apustulisko darbu! Mūs neapgrūtina neviens.**”[19]

Šodien un vienmēr ļoti svarīgs uzdevums ir mācīt šādu izturēšanos ikvienam, jo sevišķi jaunākajām paaudzēm. Cik lielu darbu šajā ziņā, piemēram, ģimenē ar saviem bērniem var darīt tēvs un māte ar savu piemēru un piemērotu

pamācīšanu. Un to pašu var darīt arī skolā skolotāji un skolotājas ar kristīgo pārliecību. Un draugs saviem draugiem ar draudzības un uzticības apustulāta starpniecību, uz ko aicināja svētais Hosemarija. Šis ir efektīvs paņēmieni, kā darboties pret „religisko fundamentālismu un sekulārismu, kas, runājot pāvesta vārdiem, „ir spekulatīvas un ekstrēmas leģitīmā plurālisma un sekularitātes principa noraidīšanas formas.”[20] No nelielas, bet pastāvīgas darbības, pat ja tā šķiet nenozīmīga, beigu beigās veidojas fenomens līdzīgi tam, ko rada ūdenī iekritis akmens, kas izraisa aizvien lielāku un lielāku aplū veidošanos. [21] Vai tu atvairi visas tenkas, kas diemžēl ir tik bieži sastopamas? Vai tu vingrinies citu saprašanā, vai proti, kad tas nepieciešams, dot brālīgu pamācību? Vai tu cieni un neierobežo citu cilvēku individualitāti?

Turklāt ikvienam, izmantojot savu likumīgo pilsonisko brīvību, ar viņa rīcībā esošiem godīgiem līdzekļiem jācenšas ietekmēt sabiedrības tikumus un likumus. Un tā viņš uzrunās citus, pat neticīgus, labas gribas cilvēkus, lai arī viņi iesaistītos šajā savstarpējās saprašanās veicināšanas darbā. Jo „religiskā brīvība nav vienīgi ticīgo, bet gan visas zemes tautu ģimenes mantojums. Tā ir tiesiskas valsts būtisks elements; no tās nevar atsacīties, vienlaikus nekaitējot visām pamattiesībām un brīvībām, jo tā ir to sintēze un vainagojums.”[22]

Tuvojas mūsu Tēva dzimšanas gadskārta. Šajā sakarā mēs varam viņam pasniegt dāvanu – būt ļoti uzticīgi viņa aicinājumam un izplatīt to, lai aizvien vairāk cilvēku iepazītu labāk viņa dzīvi un rakstus. Mēs, kas esam dzīvojuši viņam līdzās un personīgi ar viņu tikušies, varam apliecināt šo viņa atstāto vārdu

patiesumu: „Visu savu dzīvi es esmu sludinājis personīgo brīvību un personīgo atbildību. Es esmu to meklējis un meklēju vēl aizvien pa visu zemi, līdzīgi kā Diogēns meklēja cilvēku. Es mīlu to ar katru dienu vairāk, es mīlu to pāri visām zemes lietām. Tā ir dārgums, ko mēs nekad nespēsim pietiekami novērtēt.”[23] Šā priestera, kurš bija iemīlējies Dievā – un tāpēc arī brīvībā –, dzīvē un mācībā mēs atrodam saskarsmes punktus ar tik daudzu draugu un paziņu ilgām, kuri meklē labo un laimi, un nevar to atrast, jo neviens viņiem nav parādījis, kur to atrast.

Noslēgumā es vēlētos dalīties ar jums manā priekā par to, ka pirms Ziemassvētkiem varēju doties uz Bukaresti Rumānijā. Opus Dei locekļi, kas tur dzīvo, strādā ar prieku, neraugoties uz telpu šaurību un nepieciešamā komforta minimumu, ko mūsu Tēvs uzskatīja

par obligātu, pamatojoties uz
sv.Akvīnas Toma mācību. Un šī
realitāte bagātīgi nes sev līdz garīgus
augļus. Es biju tur tikai divas
intensīvi piepildītas dienas un atkal
varēju sajust, kā Opus Dei gars dzen
saknes arī vietās ar pavisam
atšķirīgu kultūru un tradīcijām.
Palīdziet man pateikties Dievam un
turpiniet lūgties par Baznīcu un
Pāvestu ciešā vienotībā ar visiem
maniem nodomiem, kuru ir tik
daudz!

Ar visu manu mīlestību jūs svētot un
novēlot jums garīgiem augļiem
bagātu 2011.gadu,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2011. gada 1. janvārī.

[1] *Ps* 96, 1-3.

[2] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet garām*, Nr. 183.

[3] Vatikāna II Koncils, pastorālā konstitūcija *Gaudium et spes*, Nr. 22.

[4] *Gal* 5,13 un 1.

[5] *Jņ* 8, 32.

[6] Sv. Hosemarija, *Dieva draugi*, Nr. 26.

[7] Benedikts XVI, Vēstījums Pasaules miera dienā 2011.g., 08.12.2010, Nr. 3.

[8] Sv. Hosemarija, *Sarunas*, Nr.44.

[9] Benedikts XVI, Vēstījums Pasaules miera dienā 2011.g., 08.12.2010, Nr. 1.

[10] Turpat.

[11] Turpat.

[12] *Jņ* 15, 18-20.

[13] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet garām*, Nr. 185.

[14] Turpat, Nr. 186.

[15] Benedikts XVI, Vēstījums Pasaules miera dienā 2011.g., 08.12.2010, Nr. 1.

[16] *Jņ* 17, 21.

[17] Benedikts XVI, Vēstījums Pasaules miera dienā 2011.g., 08.12.2010, Nr. 1.

[18] *Mk* 9, 37-39.

[19] Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 16.04.1954.

[20] Benedikts XVI, Vēstījums Pasaules miera dienā 2011.g., 08.12.2010, Nr. 8.

[21] Sal. Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 831.

[22] Benedikts XVI, Vēstījums
Pasaules miera dienā 2011.g.,
08.12.2010, Nr. 5.

[23] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet
garām*, Nr. 184.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-
janvaris-2011/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-janvaris-2011/) (22.02.2026)